

Mosaico teresiano (II)

«No hagamos torres sin fundamento»

Teresa nos convoca hoy alrededor de un sabio consejo: «**No hagamos torres sin fundamento, que el Señor no mira tanto la grandeza de las obras como el amor con que se hacen**» (7Mr 4,15).

Viene a decirnos que la mirada de Dios no es la nuestra, su lógica es casi opuesta a nuestra lógica; nos anima a encontrar lo fundamental, ese **centro** que deja lo demás en un segundo plano. El mirar de Dios es profundo, no mira «tanto la grandeza de las obras sino el amor con que se hacen». Nosotros nos confundimos, valoramos desde otros parámetros. Queremos *merecer ante Él* que es pura gratuidad, nos afanamos como Marta en el Evangelio, para acabar en el orgullo de «lo bien hecho». Y **¿quién sino Dios nos da los talentos? ¿Qué tenemos que no nos haya sido regalado?**

Teresa quiere enseñarnos a conocer y juzgar sin desproporciones, y también a no despreciar lo que sí tiene relevancia, o que con el tiempo puede llegar a tenerla. Nos ayuda a intuir «el estilo de Dios» que sabe encontrar en nosotros lo fundamental, lo que tiene valor, a pesar de nuestras apariencias y engaños.

Nos previene a la vez del otro extremo: *la debilidad*, la estrechez de miras, «la melancolía» la llama ella. «La melancolía no hace ni fabrica sus antojos sino en la imaginación» (M VI, 2,7). Quiere a sus monjas fuertes, «que espanten a los hombres» llega a decir con esa fuerza expresiva que da a su lenguaje. «Palabras regaladas... es muy de mujeres, y no querría yo, hijas mías, lo pareciereis sino varones fuertes» (CP 7,8) Pretende, además, reivindicar a la mujer de su tiempo, tan desprestigiada que hasta las autoridades eclesiales la consideraran incapaz de recibir gracias místicas, como le pasó a ella misma. A Teresa la critican por creerse fuerte, por reconocer la gracia de Dios que se desborda en ella sin merecerlo. La asedian a preguntas y su fama la lleva hasta la misma Inquisición.

Tomás Álvarez, carmelita descalzo de nuestro tiempo, que ha dedicado su vida a estudiar y dar a conocer a la Santa, nos cuenta la postura de Teresa fren-

te a la Inquisición. Y así nos recuerda lo que dice Teresa en el *Camino de Perfección*: «los jueces de este mundo, todos varones, aseguran que no hay virtud de mujer que no tengan por sospechosa». Es una clara referencia a este tribunal, y el censor se apresura a suprimir la frase. Ella obedece, pero comenta con sencillez: «Me dijeron que andara con mucho cuidado que pudiera ser que fuesen a decir algo a los inquisidores. A mí me cayó esto en gracia y me hizo reír, porque en esto jamás tuve miedo... dije que si yo pensara que había motivo, yo misma la iría a buscar (a la Inquisición)» (Vida 33,5).

Su libro de *La Vida* fue secuestrado por los inquisidores en 1565. Teresa muere sin ver su libro absuelto. La tachan hasta de «visionaria» y esto es motivo de sufrimiento para ella que, desde su amor a la verdad, ha de reconocer muy a su pesar las muchas misericordias que Dios ha tenido para con ella. Nos alerta sobre el miedo que paraliza la obra del apóstol, que desproporciona los hechos, inquieta el corazón, mina la capacidad de esperanza y nos va alejando del modo de Dios, de su mirada. Y así nos aconseja **«no hacer torres sin fundamento»** y nos urge a andar por el camino de la libertad que es el de la VERDAD. Poder reconocer esa mirada de Dios tan distinta a la nuestra, que juzga en la justa medida, y conocernos a nosotros mismos desde la verdad de lo que somos.

... Y así, poco a poco, llegar a realizar el sueño que Dios tiene para cada uno.

... Así, y poco a poco, entrar en la lógica del Reino.

Concha Salvador, STJ

AGENDA

- **Dilluns 3**, Jornada sacerdotal a les Teresianes.
- **Divendres 7**, Missa del Pare Fundador, Francisco Palau i Quer, al Col·legi Sagrat Cor d'Amposta, a les 9.30 h / Confirmacions a Santa Bàrbara, a les 20 h.
- **Dissabte 8**, Confirmacions a la parròquia Sagrat Cor d'Amposta, a les 20 h.

PARAULES DE VIDA

Transmetre el tresor de la fe (V)

Amés de trobar-nos avui amb un sector cada vegada més nombros de la nostra societat que estan necessitats d'un primer anunci de l'Evangelí perquè desconeixen Jesucrist, també és freqüent un altre fenomen: hi ha un nombre gran de xiquets i joves que han sentit parlar de Jesús o han tingut una relació superficial amb l'Església, però no una verdadera experiència de la vida cristiana, una vivència profunda de la fe.

En reunions i diàlegs amb catequistes sovint es comenta que molts xiquets que s'acosten a la catequesi vénen sense cap vivència prèvia de la fe. No és només que «no saben» les oracions fonamentals del cristià. En molts casos no les han resat mai, no han tingut cap experiència d'oració en la seua vida. La catequesi no és únicament el lloc on tenen que «aprendre» els elements principals de l'oració, de la fe i de la vida cristiana, sinó que ha de ser per a ells una iniciació, un aprenentatge a viure com a cristians: «Cal anar transformant la catequesi en un procés global d'aprenentatge de la vida cristiana que faci possible una pràctica real de la fe en el si d'una comunitat» (*Transmetre el tresor de la fe*, n. 17).

Hem de reflexionar sobre les causes d'aquesta situació. Sense pretendre acusar a ningú, perquè a l'Església els problemes no es resolen acusant-nos mútuament de ser els responsables de la situació que estem vivint, hem de reconèixer que en molts d'aquests casos pot haver fallat la família: no podem oblidar que els pares són els primers educadors de la fe dels fills. Però no sols la família: ens podem preguntar si en els nostres col·legis oferim àmbits d'experiència de fe que inicien en la vivència de l'Evangelí, si en els grups de pastoral d'infància i de joves de les nostres parròquies hi ha de veritat una experiència de la fe, si en les nostres comunitats cristianes oferim àmbits per aprofundir en la vivència de la fe.

La catequesi d'ara ha de tenir un caràcter marcadament evangelitzador i missioner» (*Transmetre el tresor de la fe*, núm. 17). Perquè açò siga així ens hem de plantejar alguns reptes. En primer lloc haurem de fer l'esforç perquè els pares es comprometen a recórrer amb els seus fills el camí de fe que se'ls proposarà en la catequesi. Gràcies a Déu encara avui molts pares demanen per als seus fills els sagraments de la Iniciació cristiana. Aquest fet, que és una ocasió perquè els xiquets s'acosten a Jesús, pot ser una ocasió perquè també els pares aviven el do de la seua fe. Si ho fem amb amabilitat podem veure resultats sorprenents.

En segon lloc hem d'intentar que la catequesi no siga una hora de classe setmanal per als xiquets, sinó un àmbit de vivència de la fe. Cuidar els moments d'oració i d'escolta de la paraula.

I finalment invitar a que tot confluisca en l'Eucaristia, lloc on allò que s'ha après es fa vida. Si aconseguim això iniciarem els joves en la vivència de la fe.

Que el Senyor vos òmpliga amb la seua gràcia.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

MIREIA MARQUÉS

Per a tota la vida

Durant el Sínode de la Família s'ha posat èmfasi en la importància d'una preparació adequada per al matrimoni. Els cursos previs són, per aquest motiu, la clau per conèixer el seu valor sacramental. La Mireia Marqués i en Francisco Pelayo, que es van casar el passat 11 d'octubre a Barcelona, van rebre una acurada formació i van fer, per separat —la Mireia és barcelonina i en Francisco, madrileny—, sengles recessos.

Què significa el pas que heu fet?

És el més important de les nostres vides. Estem contents d'haver-nos casat per formar una família, amb la il·lusió de gaudir i educar els fills que puguem tenir. Venim de famílies molt diferents pel que fa a la situació geogràfica i a la llengua, però hem rebut dels nostres pares una educació i uns valors molt semblants.

Esteu ben preparats?

Hem fet un recés en el qual hem meditat sobre nosaltres mateixos en tot allò que afecta a la convivència, al respecte, a la comprensió, als fills —com poguéssim tenir... Hem llegit textos adients al matrimoni i el llibre *Els cinc llenguatges de l'amor* ens ha descobert un ventall de situacions. Tot plegat ens fa entrar amb més fermesa i confiança en el matrimoni i estar més preparats per saber com reaccionar davant les adversitats i com ens ajudarà la fe a alimentar la nostra estimació.

De què li estàs més agraïda a Déu?

De la família que Ell m'ha donat. De l'educació que he rebut dels meus pares i d'haver-me fet créixer en el respecte i l'amor a Déu. Dels valors que m'han inculcat, d'haver après en l'estimació i la generositat, de donar sense esperar res a canvi i de saber perdonar... I, és clar, d'haver-me fet conèixer en Francisco!

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Juan XXIII y la filósofa Hannah Arendt

Juan XXIII fue un testimonio cristiano sin duda auténtico y coherente, y por eso fue creíble. A este respecto Hannah Arendt narra este hecho: mientras Juan XXIII agonizaba en el Vaticano la filósofa se encontraba en Roma, y una trabajadora del hotel en que se hospedaba le hizo esta afirmación: «Señora, este papa era un auténtico cristiano». Y la gran pensadora sobre la realidad y radicalidad del mal en nuestro mundo, se formula unas preguntas que son una sorpresa y a la vez una confesión llena de admiración. «¿Cómo pudo ocurrir que un verdadero cristiano se sentara en la silla de san Pedro? ¿No tenía primero que ser nombrado obispo y arzobispo y cardenal, antes de ser nombrado papa? ¿Es que nadie se dio cuenta de quién era este hombre?» Efectivamente, era un verdadero cristiano. (H. Arendt, *El Papa cristiano. Umanità e fede in Giovanni XXIII*. Bologna 2013, 18).

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

El valor de las pequeñas cosas

El gran literato checo Milan Kundera (Brno, 1929), que vivió años en Francia, seguro que debía conocer algunos escritos de santa Teresa del Niño Jesús. Kundera describía:

—«La **insignificancia**, amigo mío, es la esencia de la existencia. Está con nosotros, en todas partes y en todo momento. No se trata sólo de reconocerla, hay que amar la insignificancia en toda su evidencia, en toda su inocencia, en toda su belleza.»

El autor entiende por **insignificancia**: lo pequeño, lo escaso, lo insuficiente, el cero a la izquierda.

Una insignificancia demuestra lo que hay detrás de cada persona: egoísmo o amor. Es la espiritualidad de santa Teresa del Niño Jesús.

Las insignificancias —las pequeñas cosas— son las que nos hacen crecer.

—Muestran el amor a Dios y al prójimo.

—Nos transmiten contento y felicidad.

—Es el camino de los santos.

Sólo el amor de Jesús descubre el inmenso y misterioso poder de toda **insignificancia**, de toda **humillación**... Como escribe santa Teresa (Ms B - IX, Mi vocación: El Amor): «Sí, para que el amor quede plenamente satisfecho, es preciso que se abaje hasta la nada y que transforme en fuego esa nada...»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Francisco: 16 millones de followers

La cuenta personal en Twitter del papa Francisco ha superado los 16 millones de seguidores. En uno de estos cortos y profundos mensajes escribió: «Los santos no son superhombres. Son personas que tienen el amor de Dios en su corazón y comunican esta alegría a los demás.»

Los santos, ha explicado el Papa en diversas ocasiones, son pecadores que siguen a Jesús por el camino de la humildad y de la cruz, y así se dejan santificar por Él. No perdamos la esperanza en la santidad. Nosotros los pecadores estamos llamados a dejarnos transformar, renovar, santificar por Dios.

Los santos siguen a Jesús, esperan en Él. La santidad es un don de Jesús. Es necesario que Cristo crezca y que nosotros disminuyamos. Llevar la cruz todos los días, la cruz ordinaria, la cruz sencilla y dejar que Jesús crezca.

Los santos comunican alegría. «La evangelización, en nuestro tiempo, sólo será posible por medio del contagio de la alegría —decía Francisco a los jóvenes. La alegría del evangelio brota de un corazón pobre, que sabe regocijarse y maravillarse por las obras de Dios, como el corazón de la Virgen.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

3. ■ **Dilluns** (□ Urgell) (lit. hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14,12-14]. St. Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; St. Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; St. Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès); Sta. Sílvia, mare de Gregori el Gran; St. Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh. Els innombrables màrtirs de Saragossa.
4. □ **Dimarts** [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prevere, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.
5. ■ **Dimecres** [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Sta. Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).
6. ■ **Dijous** [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633). Sants i beats màrtirs del s. xx a Espanya; sant Lleonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).
7. ■ **Divendres** [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. vii); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva; beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861).
8. ■ **Dissabte** [Flm 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.
9. □ **† Diumenge vinent**, Dedicació de la Basílica del Laterà (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / 1Co 3,9b-11.16-17 / Jn 2,13-22]. Festa del Santcrist de Balaguer; Mare de Déu de l'Almudena (Madrid).

TOTS ELS FIDELS DIFUNTS

▮ Lectura del llibre de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respongué als seus amics: «Tant de bo que les meves paraules quedessin inscrites, gravades amb un cisell d'acer i resseguides amb plom, entallades a la roca perquè em fessin de testimoni. Però jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu: veuré que el meu testimoni em fa costat, contemplaré Déu, que em portarà una bona nova. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre.»

▮ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9.10c-12)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu, tal com diu l'Es-criptura: «Ho juro per la meua vida, diu el Senyor: Davant meu s'agenollarà tothom, i tota llengua confessarà a Déu les seves culpes». Per tant, cadascú haurà de donar compte a Déu de la seva pròpia vida.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-6)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi.»

▮ Lectura del libro de Job (Jb 19,1.23-27a)

Job respondió diciendo:

«¡Ojalá se escribieran mis palabras, ojalá se grabaran en cobre; con cincel de hierro y en plomo se escribieran para siempre en la roca! Yo sé que está vivo mi Vengador y que al final se alzaré sobre el polvo: después que me arranquen la piel, ya sin carne, veré a Dios; yo mismo lo veré, y no otro, mis propios ojos lo verán. ¡Desfallezco de ansias en mi pecho!»

La resurrecció dels morts. D'un Llibre d'Hours dedicat a la Mare de Déu (Biblioteca Nacional de França)

▮ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas; / me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. R.

Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 14,7-9.10c-12)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; en la vida y en la muerte somos del Señor. Para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de vivos y muertos.

Todos compareceremos ante el Tribunal de Dios, porque está escrito: «Por mi vida, dice el Señor, ante mí se doblará toda rodilla, a mí me alabará toda lengua.» Por eso, cada uno dará cuenta a Dios de sí mismo.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-6)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Que no tiemble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí.»

COMENTARI

Jesús, el camí

El fragment del comiat de Jesús de l'evangeli segons Joan que llegim avui resulta molt esperançador en la commemoració dels difunts. Jesús parla en aquests llargs discursos de la seva pertença: Jesús se'n va al Pare. És la forma de referir-se a la seva mort, sense esmentar-la mai. Fins a vint-i-dues vegades es refereix al seu anar-se'n, marxar, allunyar-se, deixar el món, passar d'aquest món al Pare. El motiu de la marxa és molt clar. Però el text d'avui remarca per damunt de tot que va a preparar-nos lloc en la casa del Pare, per tornar i prendre'ns amb ell. Tot això és el que expressa amb el mot *camí*. Jesús no és només el model, tampoc no és només el

que assenyala la fita vers on dirigir-se, Jesús és el camí mateix. El missatge és d'una plenitud sense parió: «Ningú no arriba al Pare si no és per mi.»

Però el text reserva una sorpresa per al lector amatent. Jesús ja és en el lloc on ens vol portar: «Us prendré amb mi perquè també vosaltres estigueu allà on jo sóc» (14,3). Jesús ja és, en el seu comiat, en el lloc on ens ha de portar. Per dir-ho amb una formulació que Joan empra en altres llocs: «Jesús és sempre amb el Pare i el Pare és sempre amb Jesús» (8,16; 8,29; 16,33). Diu Jesús molt abans en Joan: «Em buscareu i no em trobareu. Allà on jo sóc, vosaltres no hi podeu venir» (7,33). El text diu exactament això, com ho mostra el desconcert dels jueus: «Què signi-

fica això que ha dit "em buscareu i no em trobareu" i "allà on jo sóc vosaltres no hi podeu venir"» (7,36; cf. 13,33). Aquesta formulació la tenim reproduïda en altres llocs de Joan (12,26; 14,3; 17,24). Jesús pertany al Pare: «El fill està sempre a la casa del Pare» (8,35); «creieu-me, jo estic en el Pare i el Pare està en mi» (14,11). Aquesta és també la metàfora que presideix l'encapçalament de la narració de Joan: «A Déu no l'ha vist mai ningú; el fill únic, que és Déu, i que està en el si del Pare és qui l'ha revelat» (1,18). Si deixem que Jesús, a més d'estar amb nosaltres, estigui en nosaltres (el cep i les sarments), aleshores la nostra mort també serà un «passar d'aquest món al Pare» (13,1).

Oriol Tuñi, SJ

CRÒNICA DIOCESANA

La Residència Diocesana Sant Miquel celebrà la festa del seu patró

Del 26 de setembre a l'1 d'octubre, la Residència Diocesana d'Ancians celebrà la festa del seu patró sant Miquel.

L'acte més important fou la Missa solemne, presidida pel Sr. Bisbe, seguida de la processó i l'acte de fidelitat amb un reconeixement a setze residents.

Van gaudir de la proclamació de Reina de Festes i Pubilles, cants d'havaneres, actuació del grup «Sopes de Frígola» i Juanito Aragonés, campions de bitlles, guinyot i dominó, concursos, etc.

Iniciaren així el 135è aniversari de la Residència. Uns 1.300 usuaris han gaudit dels seus serveis. S'han lliurat 3.500 menús a persones amb dificultats econòmiques i és un centre referencial en el treball i les noves tecnologies.

Maria Joana Querol

Confirmacions a les parròquies d'Ortells i Villores

Amb goig i gran alegria les parròquies d'Ortells i de Villores, diumenge 27 de setembre, rebien al

Confirmacions a Ortells

bisbe diocesà, Mons. Enrique Benavent, que anava a celebrar el sagrament de la Confirmació en aquells pobles.

Malgrat la pluja que va anar amarant la terra durant tot el matí, l'alegria es va fer present amb intensitat a la parròquia de l'Assumpció de Maria d'Ortells en la Confirmació de dos joves d'allí. De la mateixa manera a la parròquia dels Sants Joans de Villores, es feia palès amb força el goig dels fidels que van participar en la celebració de la Confirmació de cinc joves d'aquell poble.

Confirmacions a Villores

Tant els feligresos d'Ortells com els de Villores no van voler deixar passar l'oportunitat de mostrar al Sr. Bisbe el seu afecte i consideració organitzant en acabar sengles Confirmacions un petit pisolabis per poder compartir una estona de bona conversa i amstat.

Baptisme i Confirmació a Roquetes

El passat divendres 26 de setembre se celebrà a Roquetes la primera tanda de Confirmacions programades per al nou curs.

Mons. Enrique Benavent confirmà quaranta nois i noies joves, i sis adults en una cerimònia important en la qual també reberen el Baptisme dues catecúmenes.

Les batejades, Lúdia i Dana, són dues germanes de 25 i 18 anys que després d'haver-se preparat i seguir les diferents etapes que marca el ritual del Baptisme d'adults, celebraren «l'elecció» els dies 19 i 20 de setembre. Aquets ritus de Petició oficial i Acceptació per part de l'Església foren presidits per Mn. Pasqual Centelles, responsable diocesà de Catecumenat.

El mateix dia el Sr. Bisbe administrà a les noies els tres sagraments de la Iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia.

Resultà un acte emotiu i joïós per a tots els que omplien l'església parroquial de Roquetes. Tant de bo en poguérem viure molts més.

I. Segarra

Excursió de la parròquia dels Dolors a Toledo i Madrid

Un any més la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors de Tortosa hem fet una excursió amb feligresos de la comunitat i d'altres diocesans que s'hi han apuntat.

Hem visitat aquest any Toledo i l'exposició del Greco, Madrid, Àvila i Segòvia. Han estat sis dies de germanor i d'admiració davant de tanta bellesa: catedrals, monuments, paisatges... També vam tenir l'oportunitat de gaudir de la bellesa de la nostra fe. Vam trobar molts grups de joves i de gent gran de molts països, acompanyats pels seus mossens, que es trobaven a Madrid per participar de la beatificació de don Álvaro del Portillo.

Li donem gràcies a Déu per l'experiència que hem viscut, ja fa anys que la fem i ens fa molt de bé, ens ajuda a fer més comunitat i a estrènyer els lligams de la fe i de l'amistat, i com no, és aquesta una molt bona forma de començar el curs.

Mn. Javier Vilanova

PALABRAS DE VIDA

Transmitir el tesoro de la fe (V)

Además de encontrarnos hoy con un sector cada vez más numeroso de nuestra sociedad que están necesitados de un primer anuncio del Evangelio porque desconocen a Jesucristo, también es frecuente otro fenómeno: hay un número grande de niños y jóvenes que han oído hablar de Jesús o han tenido una relación superficial con la Iglesia, pero que no han tenido una verdadera experiencia de la vida cristiana, una vivencia profunda de la fe.

En reuniones y diálogos con catequistas frecuentemente se comenta que muchos niños que se acercan a la catequesis vienen sin ninguna vivencia previa de la fe. No es sólo que «no saben» las oraciones fundamentales del cristiano. En muchos casos no las han rezado nunca, no han tenido ninguna experiencia de oración en su vida. La catequesis no es únicamente el lugar donde tienen que «aprender» los elementos principales de la oración, de la fe y de la vida cristiana, sino que ha de ser para ellos una iniciación, un aprendizaje a vivir como cristianos: «Hay que ir transformando la catequesis en un proceso global de aprendizaje de la vida cristiana que ha-

ga posible una práctica real de la fe en el seno de una comunidad» (*Transmitir el tesoro de la fe*, n.º 17).

Debemos reflexionar sobre las causas de esta situación. Sin pretender acusar a nadie, porque en la Iglesia los problemas no se resuelven acusándonos mutuamente de ser los responsables de la situación que estamos viviendo, debemos reconocer que en muchos de estos casos puede haber fallado la familia: no podemos olvidar que los padres son los primeros educadores de la fe de los hijos. Pero no sólo la familia: nos podemos preguntar si en nuestros colegios ofrecemos ámbitos de experiencia de fe que inicien en la vivencia del Evangelio, si en los grupos de pastoral de infancia y de jóvenes de nuestras parroquias hay de verdad una experiencia de la fe, si en nuestras comunidades cristianas ofrecemos ámbitos para profundizar en la vivencia de la fe.

«La catequesis de nuestro tiempo debe tener un carácter marcadamente evangelizador y misionero» (*Transmitir el tesoro de la fe*, n.º 17). Para que esto sea así nos debemos plantear algunos

retos. En primer lugar tendremos que hacer el esfuerzo para que los padres se comprometan en recorrer con sus hijos el camino de fe que se les va a proponer en la catequesis. Gracias a Dios todavía hoy muchos padres piden para sus hijos los sacramentos de la Iniciación cristiana. Este hecho, que es una ocasión para que los niños se acerquen a Jesús, puede ser una ocasión para que también los padres aviven el don de su fe. Si lo hacemos con amabilidad podemos ver resultados sorprendentes.

En segundo lugar debemos intentar que la catequesis no sea una hora de clase semanal para los niños, sino un ámbito de vivencia de la fe. Cuidar los momentos de oración y de escucha de la palabra.

Y finalmente invitar a que todo confluya en la Eucaristía, lugar en el que lo aprendido se hace vida. Si conseguimos esto iniciaremos a los jóvenes en la experiencia de la fe.

Que el Señor os llene con su gracia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa